

Č. 11.383.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
K tomu, aby promlčení práva pojišťovny vyměřiti pojistné nastalo až po 10 letech (místo po 3 letech), nestačí, že zaměstnavatel učinil přihlášku nesprávnou, ale je třeba, aby tak učinil vědomě.

(Nález ze dne 26. června 1934 č. 13.013.)

V ě c: Okresní nemocenská pojišťovna v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o pojistné.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Platebním výměrem ze 16. února 1931 předepsala Kru-pinská okresní nemocenská pojišťovna v Šahách Adolfu H. v Š. do-platek pojistného nemocenského, invalidního a starobního za Michala G. na období od 1. července 1926 do 30. září 1928 úhrnnou částkou 798 Kč 78 h.

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím vyhověl v pořadu instanč-ním odvolání zaměstnavatelovu, pokud jde o období do 16. února 1928, a osvobodil jej od placení pojistného obojího druhu na toto období při-padajícího, potvrdil však výměr okr. nem. pojišťovny, pokud požaduje pojistné za dobu po 16. únoru 1928. V důvodech se konstatuje, že pla-tební výměr shora citovaný byl zaměstnavateli doručen 16. února 1928 a pokračuje se takto: »Přihláškou bylo prokázáno, že Michal G. byl ke dni 1. července 1926 přihlášen u pojišťovny dne 11. července 1926 se správnou mzdou. Jmenovaný byl označen jako pomocník. Pojišťovna sama seznává, že v důsledku tohoto označení považovala Michala G. za obchodního pomocníka a pojištěnce Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě, ačkoliv se jednalo o sklářského pomocníka. Pojišťovna bez dalšího šetření o tom, zda je dán předpoklad § 1 zák. č. 117/1926 Sb., pokračovala podle tohoto předpisu. V tomto ohlášení nemožno spatřo-vati vědomě nesprávné ohlášení, aby pojišťovna byla zkrácena o po-jistné, a má se za to, že odvolatel jako majitel sklářské dílny bezelstně označil svého zaměstnance pomocníkem v předpokladu, že se může jednati jen o sklářského pomocníka. Pojišťovna ostatně měla zjistiti, zda předpoklad pro postup podle § 1 zák. č. 117/26 Sb. je dán. Bylo proto na daný případ použito první věty § 176, neboť v tom případě platí tří-letá promlčecí lhůta . . . .«

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 176 odst. 1 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. promlčuje se právo pojišťovny vyměřiti pojistné ve třech letech ode dne splatnosti. Podal-li zaměstnavatel vědomě nesprávné oznámení (§§ 17 a násl.), nebo nepodal-li ho vůbec, aby zkrátil pojišťovnu o pojistné, promlčuje se nárok pojišťovny na vyměření pojistného v desíti letech.

Z ustanovení toho plyne, že materielně-právní předpoklady nároku pojišťovny předepsati pojistné za dobu až 10 let jsou dva a to: 1. ob-jektivní, aby zaměstnavatel podal nesprávné oznámení nebo neučinil ho vůbec, a 2. subjektivní, aby tak učinil vědomě za účelem zkrátiti pojiš-ťovnu o pojistné, tedy dolosně. Jen jsou-li splněny oba tyto předpo-klady, promlčuje se právo pojišťovny na vyměření pojistného až v de-síti letech.

Po stránce procesní vyplývá pak z cit. ustanovení, že musí býti zaměstnavateli dokázáno, že oba předpoklady jsou splněny a že pojišťovna, uplatňující nárok na vyměření pojistného v mimořádné deseti-leté promlčecí lhůtě, musí uvésti takové skutečnosti, jež by existenci řečených předpokladů mohly prokázati.

St-lka dovozovala ve správním řízení, když zaměstnavatel vznesl námitku promlčení, jedině, že zaměstnavatel nepřihlásil Michala G. jako sklenářského pomocníka, ale jen jako pomocníka, čímž uvedl pojišťovnu v omyl, že jde o obchodního pomocníka a důsledkem toho vyměřila pouze nemocenské pojistné příspěvky podle zák. čl. XIX:1907 a zák. č. 117/1926 Sb., a zvědévši teprve dodatečně, že G. byl sklářským pomocníkem, nepodléhajícím pensijnímu pojištění, vyměřila doplatek shora uvedený podle zák. č. 221/1924. Žal. úřad tento přednes stěžující si strany neuznal za postačitelny k tomu, aby jím mohl býti podán důkaz požadovaný uvedeným předpisem, prohlásiv, že v přihlášce Michala G. k pojištění jako »pomocníka« nemůže spatřovati vědomě nesprávné ohlášení, aby pojišťovna byla zkrácena o pojistné.

Stížnost hájíc názor, že platí tu 10letá promlčecí lhůta, pokouší se dovoditi, že přihláška z 11. července 1926, v níž Adolf H. označil Michala G. jako pomocníka, byla nesprávná, ježto jest povinností zaměstnavatele, aby označil blíže postavení zaměstnance podle druhu zaměstnání, tedy v daném případě jako sklenářského pomocníka, čehož bylo tím spíše třeba, poněvadž zaměstnavatel provozoval obchod skleněnými výrobky i obchod sklenářský, tak že pojišťovna mohla přihlášeného zaměstnance považovati za obchodního pomocníka a tak jej zaříditi. Poukazuje se dále na nář. Boh. A 4757/25, podle něhož prý nebyla povinna zkoumati přihlášku.

Tím hledí stížnost jedině prokázati, že jest splněna prvá podmínka cit. normy, t. j. nesprávnost oznámení. Leč okolnost ta sama o sobě, i kdyby stížnosti bylo lze přisvědčiti, že jde o nesprávné oznámení, ještě by nestačila k prodloužení lhůty na 10 let, ježto se ještě vyžaduje, aby nesprávné oznámení se stalo — jak svrchu uvedeno — dolosně in fraudem pojišťovny.

Splnění tohoto předpokladu žal. úřad popřel. Stěžující si pojišťovna opak ve správním řízení nikdy netvrdila a nedokazovala, a uvádí-li po této stránce ve stížnosti, že jest nesporné, že se jedná o vědomě nesprávné označení postavení zaměstnance, ocitá se v rozporu se spisy, podle nichž zaměstnavatel dolosnost nikdy nepřiznal, i v rozporu s nař. rozhodnutím, jež právě splnění tohoto předpokladu výslovně vyloučilo.

Proti závěru žal. úřadu, vylučujícimu dolosnost zaměstnavatelovu, nevznáší stížnost žádného náležitě provedeného stížného bodu, takže nss nemá ani možnosti, aby toto odůvodnění nař. rozhodnutí po stránce zákonitosti přezkoumal (§ 18 zák. o ss). Zůstal-li však stížností nedotčen důvod nař. rozhodnutí, že nejde o vědomou nesprávnost přihlášky, nezbylo vzhledem k hořením úvahám nežli stížnost pro bezdůvodnost zamítnouti.

Pokud ještě stížnost uplatňuje, že dodatečný předpis byl oprávněný už i podle nář. Boh. A 8828/30, podle kterého nemá opory v zákoně názor, že dodatečný předpis pojistného je nepřipustný, zavinila-li pojišťovna sama nevyměření pojistného, dovolává se stížnost tohoto ná-

lezu nevhodně a nepostihuje obsahu nař. rozhodnutí, které takto odůvodněno není, rušíc sporný předpis pojistného výhradně z důvodu promlčení.

Č. 11.384.

Zaměstnanci veřejní: K výkladu ustanovení § 212 plat. zák. č. 103/1926 Sb.

(Nález ze dne 27. června 1934 č. 13.184/32.)

Prejudikatura: Boh. A 9028/31.

Věc: Václav K. v P. proti zemskému úřadu v Praze o úpravu služebních příjmů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dekretem z 19. prosince 1928 zastupitelstvo města P., provádějíc ustanovení § 212 plat. zák. č. 103/1926, přiznalo st-li, městskému vrchnímu oficiálovi, od 1. ledna 1926 služební požitky II. služeb. třídy, 5. plat. stupnice, stupně e) platového systému státních úředníků.

Proti tomuto dekretu podal st-l námitky event. stížnost namítaje, že dne 31. prosince 1925 měl služební požitky VI. hodn. tř. 4. stupně ve skupině C dřívějšího platového systému státních úředníků, kterým odpovídá služné 4. platové stupnice, stupně služného d) plat. systému zák. č. 103/1926 Sb.

Když městské zastupitelstvo v P. usnesením ze 3. února 1930 rozkladu nevyhovělo, podal st-l odvolání k okr. úřadu v Plzni, který výměrem z 11. února 1932 odvolání zamítl jako neodůvodněné. Rozhodnutí to odůvodněno v podstatě tím, že není usnesení obecního zastupitelstva, které by bylo st-le postavilo na roveň úředníku státnímu, jmenovanému do VI. hodn. tř., a nemůže proto st-l z neexistujícího usnesení dovozovati pro sebe nějaké právní nároky. St-l nebyl přiznáním služného II. služ. třídy, 5. plat. stupnice, stupně e) hmotně zkrácen, neboť vykazuje jako předběžné vzdělání 4 třídy střední školy; státní zaměstnanec s tímto vzděláním příslušel by do skupiny D a mohl by časovým postupem podle § 1 čl. 3 zák. č. 541/1919 Sb. dosáhnouti nejvýše služ. požitků VII. hodn. tř. a nemohl by z těchto požitků býti převeden do vyšší než 5. plat. stupnice. St-l byl převeden do nejvyššího stupně (totiž stupně služného e) této plat. stupnice) a nelze proto tvrditi, že platová úprava redukovala jeho požitky pod míru požitků a práv obdobného zaměstnance státního a je proto odvolání i v tomto směru neodůvodněné. Obec P. přihlížela ve smyslu § 212 odst. 2 plat. zák. k nabytým právům svých zaměstnanců, i když přesahovala míru nároků dosažitelnou pro státního zaměstnance. Aplikací tohoto ustanovení použila však obec jen svého práva, jí jako zaměstnavatelce přináležejícího, zaměstnanec oproti tomu neměl vůbec nároku žádati, aby obec svého práva použila. Z těchto důvodů nemůže st-l uplatňovati, že obec nepřihlížela stejnou mírou k nabytým právům všech zaměstnanců a převedla jiné úředníky s menší kvalifikací a kratší služební dobou než st-l vykazuje z požitků VI. hodn. tř. do 4. plat. stupnice, mezitím co sám byl převeden pouze do 5. plat. stupnice.